

מסורת הש"ס

(א) פסחים סה: [ונלעל לה, לו. לקמן עני. מנחות כב. חולין פז: גדה עלא:] ירושי' פסחים פ"ה ה"ח, (ט) [חולין פז: א] ע"י כבורות כב: ד"ה הי"ב, (ד) [ע"י יבמות קא]. ד"ה [הכ] ירושי' חלה פ"א ה"א, (ו) שברעות ג ירושי' פסחים פ"ה ה"ד, יבמות פ"א ה"ד, גזיר פ"ח ה"א, "ויצע שברעות פ"ג ה"ד, (ו) חלה פ"ג מ"י ע"י ירושי' חלה פ"ג ה"ה, ויישי' פ"ב ה"א פ"ב ה"ה, תוספת' חלה פ"א ה"ח, (ז) ש"ך ח"ה"ב (ח) [ועומת] עס ד"ה אלף שמייעב קושיא ו'ו.

גליון הש"ס

כתביו יש"פ לאבא. עניו מנחות דף ע"א ע"פ תוס' ד"ה טתא: גמ' וש"ס נותן בעם ברוב לאו דאורייתא. ק"ל למש' שמועת חולין דף לט גסס ה"כ דלחלוש' דמ"ק אף טעם כעיקר דלורייתא דמ"ק לא לקי דסדי רק עשה וא"כ הלא דמייני לענין מלקות שפיר אמתינ' דלמא' ולא עטפה שניה חוזרת לאשונה ויעבור לאמרינן דס חוזר ונראה לכיסוי ולא אמרינן הואיל ונדחה ידחה דלא ש"ך דמוי אלף בדבר קדושה: שגלגל זה כוה. כוית מזה וכוית מזה ונתן לתוך פיו פטור ממלקות ואפילו התרו בו: **אי אפשר לעט אומה על חצירו**

שינויי נוסחאות

[א] ע"י גמ' מהרש"א רובי דר"ז הלוי וכו': מהרש"א ד"ס פלאן ד' גירסאות פסוקים, ע"י גוראסי רי"ל, ו"י רב ספא, ו"י חת"ס, ו"י ר' יהונתן. ע"י ש"ס בדרכיה: [ב] מילת והטמא ליחא בתוס' דהלכה ד"ה הפיגול ודומה וכו': וכו' ו"י א"כ טעם ר"ה ד"ה טתא' כיצת קיי"ל ע"ה ד"ה הכה וכו'. וכן עוד בתוס' גדה מה ע"כ ד"ה י"י ורי"ל א"ל העומק אלף והפיגול והותר. א"ל א"כ והטמא לא נמך שטח, וכן בירושלמי פ"ח חלה ליחא. ועדיין צ"ע להתיישב בדבר הטהרה (הגרי"ם), וע"י רמב"ם שעניו דהתעסק' אפי' נרש' דגדיש' והטמא. ו"י ע"י מלשה אינן קדשי יוד: [ג] ב' פירושים וכן האורז (כ"ה במשניות): [ד] צ"ל ואדם (ו"ח: ו' א) המבטל ונהיה כמורה וקריא בשמו (ו"ח: ו' א) ויהי דוחבא אלא באידי וכן במורה (ו"ח: ו' א): [ה] דאדורה (ו"ח: ו' א) צ"ל רוב (ו"ח: ו' א) פסחה שהתחבו בקעו חובה דמריבוי כע"כ האבול מצות אלו נותן כי (כ"י: ו' א) צ"ל א"כ איבא (הגרי"ם): [ו] כבדאשונה פטור שמה (ו"ח: ו' א) ויהי שאדורה שחני ובלילי (וי"ד וע"ה ובע"ה ב"ח: ו' א) ומדברי ה"קני' נ"י דגדיש כפיטי וי"ל דהך ד' ויתם ט"ו אמר' א"כ אוקורינן עי"ש: [ז] צ"ל ונטו' וי"ל דל"ק פ"י הפיגול דהטמא: [ח] כ"ה בש"ס ובעת"ה ליחא אלף רק עש"ט. ובעת"ה ליחא אלף רק הלוי על סת"ה: ויבנות ומשרבו רומים אינן מונגות. וע"י פסק' י"י:

שיטה מקובצת

הפיגול והותר: ב"י כוית מהו ס' עד שפיר מנחה. וא"כ

(ו) דא לתרינן בעלגה עטם כעיקר ולא דלורייתא הייז דוקא ב' ונגע בתוך היתר שאינו בעין. אבל הכה שאם בעין דלירינין ההא בצבר קדשים ובשירי מנחה, ואח"כ (אטור), כיון שהוא טמא ונתן טעם ויש בו כשעור לחיב. וי"ל דיוני דנעשה פירורין ונגללי זית חבוב כנגעל המישוט ברוב. וא"כ אפילו התראה ספק שמהי התראה יפטר שהי' אין מעיור בלחוד מתן כיון דלירינין מצטלין אז את' זה שח"ה ליה כי אם עני ויתם זית פגול וזה נמיר, וכי נגלגל הישוע על פיגול צונתר תשיב אותו המישוע סאלו הוא נגדף ונמא' דבלצי שעור כל לחוד ואלך, וא"כ על אחת מיינייהו או מתיבת ליה. וי"ל דל"ק פ"י הפיגול, דהטבל נחוסק על המבטל להיות כמורה ולא תשיב המישוע כגשקף אלף מישוע הפיגול שנגלגל בתוך עליו האטור נותן וטעמ'ס היתר מה שמתמר ממנו ונגלגל בפיגול וכן להפך, ולכן אלטרינן למר משום התראה ספק הוא דפטור. וא"כ ונמא' פטור לא נחשב סאלו כל לחוד עטם אפילו לא נגלגל בכל כיון עזה (הלכות) משלוני וזין ספק התראה ספק. וי"ל דודאי א"י בטוח נחפר מכל לחוד ואלך חצירו וי"ל דנחשני משלוני ממה נפטר, אבל פ"י לא יאפשר שמתפר בזה ונמא' חסר הפיגול ריעע זית ונגלגל בתוכו ומתמר נחפר ומנח זית ונגלגל בפיגול וא"כ או מתמר שגלם שעיר ויחר טעמו וכגדן אותו יזר נחפר הפיגול משעורו שהי' ריעע שלו זין חומק שגא' לו נותר יטול להשליטו, וכן להפך, ולכן פטור טעמם התראה ספק פ"י האטיא כדפטר ממשום התראה ספק חיפוש ליה דלפילו אבל כל המעורבות צבת אחת והותר בו משום פיגול או נותר מ"מ עמה ליכא שיעורא מהאי אטור דמתרה בו ושמא הוא אותו שנעמד בו ויחר וזין בו כשעור ואפילו הוא יודע מה הוא היה מייסר. וי"ל דמייני' אשכל שניע בטח אחת והותר בו משום פיגול ותמוס נותר כעטם אחת וא"כ ודאי איכא שיעורא מתד מיינייה, ומ"מ מייסר משום התראה ספק בדבעיה שמתרה על בשרו פיגול ויחר לא יעבור על אותו דבר. והו' הוא שיעט כש"י, ואל' נהר"ה תיח' דלא מניע שהאטור המנוע הנגלגל ברוב אטור שפיקע ספק לירינין מנילו ויחר' עליו קאשה חסר. ונתן קאשה חסר כיון שהסירבו עיניהו ומת' ופיגול בהתחב'ס, והא' לא דמי התראה ספק דהכל להתראה ספק ודלמא' בעלגה צ"ל (מתן) אחד (אין המתן) אפי' והכה את' זה וחזר והכה את' זה מעורר על כל התראה דעתא זין עובר בה, אבל הכה דבעטם שהוא אוכל או מתרה בו על עיניהו את' ודאי עובר כשעת התראה אחד מיינייה ותימדיי ממה נעקר. כך נראה דמייני' שהיה לפניו ב' ויתם מכל אחד ואחד ונגלגל וחלקן ואמנן בשתי אפילתי זו אחר זו ובשתי אפילת התרו בו משום אטור אחד על פיגול, והשתא הו' התראה ספק בכל אפילה

דס פסולין. כגון ברצוע וערבע או שנשחט חוץ לזמנו או חוץ למקומו: **ישפך לאמה**. ואפילו הכשר רבה עליו וכן גזם התמלית שפך לאמה **ואע"פ שדה הנפש רבה עליו** ומשום גזירה כדמפרש בגמ' [ע"ט:]. ו**ר"א מכשיר**. טעמא מפרש בגמ' [סז:]. **אם לא נמנך ונתן כשר**. אפילו לת"ק דאפילו לכמתלה אי לאו משום גזירה היה מנכשיר: **גמ' לא ענו**. דאס יש צו מראית דס כשר ואע"ג דרובא מיס אלף שפלו מיס לתוך דס: **וענין כיוסוי**. דתנן ציה נמי כה"ג נמתרב צמיס אס יש צו מראית דס חייב לכסות צפ' כ'סוי דס (חולין דף פז:).

אינו כן. דאפילו נתן דס לתוך מיס אס יש צו מראית דס חייב לכסות ולא אמרינן קמח קמח צטיל ליה: **לפי שאין דמוי צמלות**. דאע"פ שנדחה טפה ראשונה שנפל ה' לתוך המים ולא היה מראיתה ניכר ראשונה כי הדר נפלה טפה שניה חוזרת לאשונה ויעבור לאמרינן דס חוזר ונראה לכיסוי ולא אמרינן הואיל ונדחה ידחה דלא ש"ך דמוי אלף בדבר קדושה: **שגלגל זה כוה**. כוית מזה וכוית מזה ונתן לתוך פיו פטור ממלקות ואפילו התרו בו: **אי אפשר לעט אומה על חצירו**

כו'. כשהוא טעם אומה צרוב והצטל בכל מין נוסף על המבטל ו ונקרא בשמו ונגרע ממינו וא"כ לכוין שלא יהא ממין האחד צטל בחצירו יותר ממנה שצטל ממין חצירו צו ונמלא שאין צאווה [מ"ן] כשיעור דצצר ליה שיעוריה ולא ידעינן הי מייניהו דצר ליה וכי מתרינן ציה לא ידעינן משום מאי נמרי ציה וקרינן להתרות צו משום האיסור הילכך הי מתרו ציה משום פיגול הויא התראה ספק דלמא לא דצידיה תהיו ו' חיווצה וכן פגומר ואע"ג בדמסקנא ודאי אחד מיינייהו עבר בשעת התראה מיהא ספק הוא בכל אחד אס ועבור עליו אס לא והתראה ספק לאו התראה היא: **שמע מינה איסורין מצטלין זה אס זה**. כי היכי דהיתר מצטל אטור ולא אמרינן אטורה לא מצטל אטורה: **ואשמע מינה נוטן טעם צרוב לאו דאורייתא**. הא דלמור רבנן צבל דוכתי' אטור ה' הנו"ט בתימר אוקרו ואע"פ שההיתר צרוב ה' לאו דאורייתא הוא ללקות עליו דאי דאורייתא נהי נמי דרצה מין על חצירו מ"מ טעמא אי"צ ואיכא טעמא דשעור שלם. וקס"ד השתא דאפילו פיגול ונותר מ"מ מייניס שטעמטו של זה ניעור כזה נמי פטור לר"ל כגון הא"כ ציה והאי שירי מנחה: ה"ג **עשה עיבור חן טעין ומן האורז כו' ואדם יואל צה ידי חובטו**. של עשה דקוס אכול מנה צפסס ו' ואי נותן טעם צרוב לאו דאורייתא היכי נפיק הא קי"ל (פסחים דף לה.) דאין יולצין אלף צמנה שהיא ממששת המיינין דמציב לא תאכל עליו חמץ צבעת ימס תאכל עליו מ'נות (דברים טו) דברים הנכאים לידו חימוון אתה יואל צהין ידי מנח' יאלו אלו שאין צאין לידו חימוון אלף לידו סרקוון: אלף

מעהי תלת וצלגן וצ"ז ואכלן וכגון דשקל צ' ויתיס מחד אטורה וד' ויתיס ו' מצי' אטורין וצלגן בקצרה אחת ואכלן ורי"א שלא יהא רוב מן האחד ומצטל את חצירו הילכך לא ידעינן צהאי אטורה אס יש עליו סס פיגול או סס נותר דלירינין מצטלין אז את' זה א"ל לפטור ה' מ'נטעם התראה ספק כגון דאכל בשתי פעמיס כצדי אכילת פרס ובאכילה ראשונה התרו צו משום פיגול ובשניה משום נותר א"ג אפילו פחות נותר אכילת פרס פטור כשאלך בשתי פעמיס דכשהתרה צראשונה משום פיגול שמא נותר רצה ולא שפיר מתרי ציה וואי משום דכבר התרה צו משום פיגול מאכילה ראשונה ואמרינן צקדושינן (דף עו.) דבעל חמש אלמנות חייבי משום אלמנת ראוון ואלמנת שמעון וצדחא התראה מייירי דאי בשתי התראות אפילו בצלמנה אחת נמי חייבי להתראות ממלקות אלמא כיוון דעסיק בציהא ומתרה צו בתחילה הוה התראה לכל אחת ואחת וה"ג הרי עסקוק כל שעה באכילה ותועיל לו התראה ראשונה לא דמי שאני הכה דנראה כחזור צו מהתראה ראשונה כשחזור ומתרה צו משום נותר ואכילו אמר לו צ' עשה פיגול אתה שב אלף על נותר ראשון תאמר והא מנן **מבטלה צפ' קדשי מוצא (ד' א:)** התפול והותר אינן מצטרפינן אז עס זה מפני שהס ב' שמות ואמר דגמרא ל"ש אלף לתוואת דיהס דמדרבנן אבל לענין אכילה מצטרפינן דמניח ר"א אומר לא יאכל כי קדש הס כל בשדקש פסול בא הכתוב יתמן לא תנשע על אכילתו וי"ל דיהס בגלגל מערבו אבל הכה דמערבו צטל דלירינין מצטלין זה את זה א"ג הכה ללקות משום פיגול או נותר קאי אבל התם מייירי לעבור עליו משום כן **החבוי**. תימה דלא מקשה ליה * מכל התורה כולה דקי"ל טעם כעיקר: [בס"א מה"ד:] **אלא מין בשאינו מינו בטעמא כו'**. (י' מינה) **דהקומנן רבה** (מנחות דף כג:). פריך מההיא דתבטלה בקמא למ"ד צמר מצטל אולנין מאי קא מדמי ההיאי? [א] דצמר צטל או צמר מצטל אולנין שהטעם שוה ההיאי ו' דתבטלה בקמא שאין הטעם שוה כיוון ה' שיש בתצלנין טעם מנה ראוי לנאח צו ידי חובטו כדלאמרינן הכה אס יש צו טעם (פסחים דף קטו). לל לברוך אייניש מנה ומרור צבדי [הדדן] למות מאה מרור רבנין מצטל מנה דלדורייתא * דהתם חוקק המרידות הוא דמבטל עליו טעם: **אחד צבל אוז** ולא מצטל טעם דגן ועוד דהתם כשאוכל טעם מאה דמי מצטל ליה ממור ליקא טעם כוית מנח' אכילת הרבה טעם:

כל הזבחים פרק שמיני זבחים

ע"ה.

רבי יהודה אומר אין דם מבטל דם. דהקומנן רבה (מנחות דף כג.) פ"י בקוטרסך דלרצ חסדא דלזיל צמר מצטל הויא דלא כרבי חייא ולעיל פ"י צריס פירקינן דאפילו לר' מניחא דלזיל צמר צטל דאיכא א' כמה משניות וצרייתות דלא כר"ח: **הפיגול והותר בויח מזה**

וכוית מזה שבבל"ן ואבל"ן והתרו בו **פטור ממלקות א"א שלא ירבה מין על חבירו כו'**. כשהוא לועס אותו לתוך פיו צלגל מין לתוך חצירו מיעוטו של זה צרובו של זה ובצטל ומיעוט צרובו והצטל בכל מין נוסף על המבטל ונהיה כמוהו ונקרא בשמו ונגרע ממינו וא"כ לכוין שלא יהא ממין האחד צטל בחצירו יותר ממנה שצטל ממין חצירו צו ונמלא שאין צאווה [מ"ן] כשיעור דצצר ליה שיעוריה ואכן לא ידעינן הי מייניהו דצצר ליה וכי מתרינן ציה לא ידעינן משום מאי נמרי ציה וקרינן להתרות משום האיסור הילכך כי מתרו ציה משום פיגול הויא התראה ספק דלמא לאו צדידיה הוי חיווצה וכן צונתר ואע"ג דמסקנא אחד מיינייהו עבר בשעת התראה מיהא ספק הוא בכל אחד אס יעבור עליו ואס לאו והתראה ספק לאו התראה היא ע"כ לשון הקוטרסך וקשה דאס

התרה בשלשתן פשיטא דלוקה אפילו למ"ד (מכות דף טו.) לאו שמה התראה היכן מניינו התראה ספק כה"ג דודאי עבר אלף דלא ידעינן אהי מהני תלת דפיגול ויותר וטמא ואי לא התרו אלף על האחד פשיטא דפטור אפילו למ"ד התראה ספק שמה התראה דאפילו בצסוק שמה אותו שהתרה צו ככר מצטל דהיכי דמי התראה ספק כגון דלאחר גמר הדצר ודאי שעצר על מה שהתרה אלף דלא ידעינן בשעת התראה אס עובר בצעירה צהיאי שמא אס לאו כגון הכה את זה וחזר והכה את זה (יצמות דף קא). וכן גדי הנשה דלא ידעינן אי ציהו אי צישאחל ועוד קשה הי מייצידי כלל משום דלא מיינייהו דמעיעט הצטל צרוב לא מצטרף עסי הרוב להשליטו לכשיעור דאפילו היתר לא מצטרף לאטור כ"ש אטור לא מצטרף לאטור ורי"א אפילו אס מיימלא לומר דהתראה ספק שמה התראה הכה פטור דא"כ שלא יתערב מכל אחד ואחד משהו בחצירו וצצר ליה שיעורא ועוד קשה אס נפרש פיגול ונותר וטמא שלשתן יחד למא לי למימר א"א שלא ירבה מין על חצירו או דואי יש כתבן ציסיס המעמיית אחי השלישי ואכולו פיגול דכל אחד הוא צטל ומצטל וי"ל לפרש דלירינין כגון דלריצ' כו' וימי פטור ויית נותר יחד בתיכח' אחת [א] ועוד ש' צ' וימי נותר ויית פיגול בחתיכה אחרת יחד ואכל אחת מן החתיכות והתרו צו אל תאכל פיגול שמה זו היא חתיכה שיש צה רוב נותר ואחרי כן לאחר כדי אכילת פרס או אפילו צתוך כדי אכילת פרס אבל חתיכה שניה והתרו צו אל תאכל פיגול כדבראשונה [א] שמה זו היא אותה שיש צה רוב נותר שאוכל בצאחרונה עמה הוי ממש כמו הכה זה וחזר והכה זה דלמ"ד לאו שמה התראה פטור. צרו"ל. נראה לפרש דצמרי מיינייהו קאלה דצמר תרי מיהי תלת וצלגן וצ"ז ואכלן וכגון דשקל צ' ויתיס ו' מצי' אטורין וצלגן בקצרה אחת ואכלן ורי"א שלא יהא רוב מן האחד ומצטל את חצירו הילכך לא ידעינן צהאי אטורה אס יש עליו סס פיגול או סס נותר דלירינין מצטלין אז את' זה א"ל לפטור ה' מ'נטעם התראה ספק כגון דאכל בשתי פעמיס כצדי אכילת פרס ובאכילה ראשונה התרו צו משום פיגול ובשניה משום נותר א"ג אפילו פחות נותר אכילת פרס פטור כשאלך בשתי פעמיס דכשהתרה צראשונה משום פיגול שמא נותר רצה ולא שפיר מתרי ציה ובשניה כשהתרה משום נותר שמא פיגול רצה ולא שפיר מתרי ציה וואי משום דכבר התרה צו משום פיגול מאכילה ראשונה ונמרינן דקדושינן (דף עו.) דבעל חמש אלמנות חייבי משום אלמנת ראוון ואלמנת שמעון וצדחא התראה מייירי דאי בשתי התראות אפילו בצלמנה אחת נמי חייבי להתראות ממלקות אלמא כיוון דעסיק בציהא ומתרה צו בתחילה הוה התראה לכל אחת ואחת וה"ג הרי עסקוק כל שעה באכילה ותועיל לו התראה ראשונה לא דמי שאני הכה דנראה כחזור צו מהתראה ראשונה כשחזור ומתרה צו משום נותר ואכילו אמר לו צ' עשה פיגול אתה שב אלף על נותר ראשון תאמר והא מנן **מבטלה צפ' קדשי מוצא (ד' א:)** התפול והותר אינן מצטרפינן אז עס זה מפני שהס ב' שמות ואמר דגמרא ל"ש אלף לתוואת דיהס דמדרבנן אבל לענין אכילה מצטרפינן דמניח ר"א אומר לא יאכל כי קדש הס כל בשדקש פסול בא הכתוב יתמן לא תנשע על אכילתו וי"ל דיהס בגלגל מערבו אבל הכה דמערבו צטל דלירינין מצטלין זה את זה א"ג הכה ללקות משום פיגול או נותר קאי אבל התם מייירי לעבור עליו משום כן **החבוי**. תימה דלא מקשה ליה * מכל התורה כולה דקי"ל טעם כעיקר: [בס"א מה"ד:] **אלא מין בשאינו מינו בטעמא כו'**. (י' מינה) **דהקומנן רבה** (מנחות דף כג:). פריך מההיא דתבטלה בקמא למ"ד צמר מצטל אולנין מאי קא מדמי ההיאי? [א] דצמר צטל או צמר מצטל אולנין שהטעם שוה ההיאי ו' דתבטלה בקמא שאין הטעם שוה כיוון ה' שיש בתצלנין טעם מנה ראוי לנאח צו ידי חובטו כדלאמרינן הכה אס יש צו טעם (פסחים דף קטו). לל לברוך אייניש מנה ומרור צבדי [הדדן] למות מאה מרור רבנין מצטל מנה דלדורייתא * דהתם חוקק המרידות הוא דמבטל עליו טעם: **אחד צבל אוז** ולא מצטל טעם דגן ועוד דהתם כשאוכל טעם מאה דמי מצטל ליה ממור ליקא טעם כוית מנח' אכילת הרבה טעם:

עין משפט ונר מצוה

כז א ב ג מ"י פ"ק ב מהלכות פסח"מ הלכה כג:
כז ד מ"י ע"ה הלכה כז:
כז ה מ"י פ"ד מהל' שמיטה
כז ו א ב סג סג ע"ה
כז ח א ב מ"י פ"ד מ"ה ל' שמיטה
כז ט ע"ה י"ד קימן כח ספקי יב:
כז י מ"י פ"ו מהל' צריס
כז יא י"א טו"ש"ע י"ד קימן ע"ה ספק ט:
כז יג ז מ"י פ"ו מהלכות מנח' הלכה ה' טו"ש"ע א"ח קי'
כז חג ספקי ט:

מוסף רש"י

אין דם מבטל דם. ויכר (מנחות כג:). לזמן צמתי לרי"ל לא צטיל (לע"ר דה.) אלא שנפלו מים לתוך דם. לפיכך לא נטפה וגיפה לסמלת צטלה, הלקך על שאלה האל' צו מראית מים טהרה: ולענין כסווי אינו כן. שאפי' נפל דם לתוך מים מריד לכמות, שאפי' שצטל ונדחה דלאון לאאון, אפי' כשהיא רובנה עד שנהפכה ממלת המים לשר, חוד דם הצטל ויעור ותשוב לו, ולא אמרי' דצטיל ונדחה ידחה, שאין מותר דחויי אלף מלות (חזו"ר פ"ג).

נוסחאות רש"י כת"י

אין דם מפלט דם. לזמן צמתי לר' יהודה לא צטיל ואפילו גיפה לתוך כלי גדול לעי"פ שאילו היה דם הפסול מים אין דם הכשר ניכר כגון אפילו ככר כשר לריקה:
מעביד גזם פסולין. כגון גזם שמשחט חוץ למנו: ישפך לאמה ולא אמרינן דחוקק אומר סאלו הוא מים ואס דם הכשר מעביד כגון ויכר כגון חיזוק וכן גזם הממתי. ועטמה דמ"ק וי' אלו"ט מפרש בגמ': ואס לא נמנך ונתן כשר. ואפילו תהיך, דשעמח דלכתחילה לא משום גזירה עגלתיי אס לא ידענא מאי לאצטריז דם פסולין לריקה בעניייהו וכן דם הממתי ולא דלורייתא דם הממתי לא חיי לכפרה דמתיב י בפס השער כלל היא ואני נמתיי על כל המנחם לכפר ע"ה שהנפש יואלה זו מפשר ואפיך הנפש יואלה זו אמי מכפר:
לא ענו. דאס יש צו מראית ס' כשר ואע"ג דרובא מיס: אלף שטניו מים לפור דם. דקמח קמח צטל הילכך כל כמה דאיכא מראית דם לא צטיל ליה [א] ועשרבו המים נצטל מראית דם צטל לו: אלף על דם לתוך מים לאשון לאשון נעטל דהס ומשכרו ב' המים אע"פ שיש לו מראית דם צטל דם: ולענין כיוסוי אינו כן. שאפילו נפל דם לתוך מים אס יש צו מראית דם חייב לכסות ולא אמרי' קמח קמח צטיל ליה: לפי שאין דחויי מנחות. לעי"פ שמדחית טיפה ראשונה כשנפלה לתוך המים ולא היה מראיתה ניכר ובפטרנה מן הכיסוי אפילו הני כי הדר טיפ' טיף טיף עד שמדחית דם ניכר ומצטרפות הראשונות להיות דם ויחיב לכסות: **אפיגול ונותר**. כוית מזה וכוית מזה: **שגלגל אולג**. והתרו צו: פטור. ממלקות:

שיטה מקובצת (המשך)

שמה צהיאה אפילה זין בו כשעיר מאלוהו אפיהו דשמה (מאלוהו מישוע) [חזיון] מתורב צו [אוהו מהמישוע], והשתא כלל אפילה מיפטר מעטם התראה ספק שאין ידוע היכן הוא המישוע הילכך כי מתרה צו האפילה ראשונה משום פיגול, שמה צהיאי אפילה טעמר רצה על הפיגול והטבעתה נמאון דלתייה, וכן כי מתרה בשניה משום אפיה אפיה למימר הני, ואע"ג דתמנה נפשא אחזלא מיינייהו עבר משום פיגול דאי ראשונה רוב טמא רוב שניה רוב פיגול ורו פיגול רוב נותר א"כ ראשונה רוב פיגול אשתכח דודאי עבר משום פיגול

דפ"י, מ"מ כל התראה והתראה בשעתה הויא התראה ספק דפ"י, ודמי להדיא והכה את זה וחזר והכה את זה, והשתא ויחא לפי אז שהמנוע מצטבל נמריי והיי כמתן דלתייה. וא"כ אכתי מאי אריצי דמיפטר מעטס דמעיעט צטל צבור, חיפוק ליה דלא כאן שיעור ואפילו לא נחצטל מיפטר מעטס אחת כי אס שני ויתם משי האטורסר אס הרוב נותר א"כ ליפא כוית מפיגול וכן בשניה, וא"כ אפילו אס המישוע [אלף] צטל ברוב הויא התראה ספק דפ"י, וי"ל דמייירי כגון שאכל אפילה שניה בתוך כדי אכילת פרס (בראשונה) [מראשונה] וא"כ אס לא הי' צטל ברוב היה המישוע שפייגול צהיאה ראשונה מצטרף עם הפיטם שנאכילה (ראשונה) [שניה] ובכוית מפיגול בשתי אפילת היה ממתידי משום פיגול וא"כ אין כלן התראה ספק כיון שחויבו הפיגול התחיל צהיאה הואיל ואיני צטל ברוב מפיגול היה מתרה צו, אבל כי אמרינן דמבטל המישוע צרוב א"כ לא שפיקס אין ואין תמחיל שום חיוב כלל מההיתאול של פיגול דתבטלה ראשונה אס העתר רוב והפס הוי התראה ספק דפ"י, אי"י י"ל דנשמחתי לו שפיקס דמורקס אז מזה יהא מברי אכילת פרס מ"מ תריך למר דתבטלה ראשונה צבור דלא לא מצטל א"כ ותימדיי ממה שפיקס האשונה או בשניה, לפי שיש לפרש דמייירי כיון שיש ב' ויתם מכל אחד ואחד וצלגן וצ"ז ויתמן יהו ומלקת בשתי אפילת דהשתא ממה נפטר יש שיעור מוחאון אטורי שמתרה צו אפילו צהיאה וי"ל דיוע כוית כיון דלריצ' ב' ויתם מכל אחד, [ואין] [ואסן] ויחא המישוע צטל א"כ ותימדיי עליו, אבל השתא דמבטלגל מיפטר מעטס התראה ספק ואין דיוע צהיאה אפילה היה רוב החיבור שחתרו צו כסס אותו האטור דחוי המישוע נמאון דלתייה, אך לא נהר"ה דלפולין בני' ויתם בכל אחד ואחד מין אפיה נלפוקין אס צהיאה ראשונה ה"י ויתם וזתי ותי מתמר ומפיגול תאי זתי ובאפילה עביב ב' ויתם וחתי זתי ומפיגול ותיי זתי נותר או אפ"כ, וא"כ אפילו אין אטורין מצטלנין אז את זה מ"מ הויא התראה ספק. ע"י נראה כמו שפ"י שצבלו שניה בתוך כדי אכילת פרס [המ"ב: ו' א) ו' ב) התראה והותר ב' דאפיה ויתר אמ' בעצרה ליאשור ב' ע"י אשור אמ' בעצרה ליאשור. גליון. ואין חיל קושיא, ולכאור אטורין ויאטור מעמידי טיפי דלתייה פ"י התראה דע"י. ועוד דפטול ונותר מצטרפין אף נמלקות דלתייה צפ' קדשי מוצא כתיבלי (ד' א:). דענן הפיגול והותר אין מצטרפינן וקאמר התם לא עני אלף נעומת' דייס צבל לענין אפילה מצטרפינן דמתי' ר' אליעזר אומר כי קדש הס כל בשדקש פסול. ואע"ג דלא מצטרפי' אלף עליו לאו דלא יאכל, מ"מ כיון